

K o m a n d o r E d g a r A r m o n d

Tato knížečka je výsledkem snahy o historicko-spirituální obnovu světa, podloženou inspirací, tedy z duchovního světa telepatiky získanou myšlenkou.

Ať lidstvo chce nebo ne, světlo Pravdy se časem ukáže v každém koutku světa.

Razin, duchovní inspirátor této knihy

VYHOŠTĚNÍ Z PLANETY CAPELLA

Přeloženo z esperanta
Publikace neprošla jazykovou redakci

Copyright © Armond, Komandor Edgar
Translation © H. Stavělová
Copyright © Eko-konzult, 2003
ISBN 80-89044-86-7

Syntetický náčrt spirituálního vývoje světa

PŘEDMLUVA

Mnohokrát jsme uvažovali o rození se na různých planetách a o spojení mezi různými planetami, především hvězdou Capella a Zemí pomocí univerzální planetární nauky Kristovy, zrozeného v Palestině.

Odpověď na naše otázky jsme obdrželi tak, jak je uvedena v této knize, určené pro stejně smýšlející a bádající v tomto směru. Kniha se snaží prostým a populárním způsobem o spirituální syntézu vývoje planetárního člověka.

Autor

I. SOUHVĚZDÍ VOZKY

V souhvězdí Vozky lze vidět jasnou hvězdu, na Zemi zvanou Capella – Kaple. Velkolepé slunce mezi hvězdami, které jsou nám nejbližší, na své cestě nekonečnem se nechává doprovázet celou rodinou světů, opěvující boží slávu Nekonečna.

Emmanuel

Souhvězdí Vozky má hvězdy různých velikostí, mezi které patří i hvězda první velikosti Capella, mnohem větší než naše Slunce. Capella je vzdálena od Země 45 světelných let, což v kilometrech znamená číslo 4 274 a dvanáct nul.

Capella na obloze je umístěna na severní polokouli mezi Blíženci a Býkem, její hustota je zřejmě fluidická, jako vzduch, který vdechujeme. Její barva je žlutá. Je obývána vyspělými, jemnými bytostmi.

II. DUCHOVNÍ ODHALENÍ.

Duchovní filozofie nás učí o nesmrtelnosti duše a jejím zrozování se v různých světech i o pobytu ve světě neviditelném, duchovním. Ukazuje nám nekonečné panoráma kosmického života věčných proměn, které jsou charakteristické pro duchovní vývoj bytostí a jejich osudy.

Toto vše, třebaže i nezřetelně, se jeví v různých filozofických a náboženských soustavách od pradávných dob a vyvrcholilo zrozením se Božího Mistra na Zemi, který přinesl poznání.

V naší době prostřednictvím duchovní filozofie a jejich poslů se šíří jasné poznání duchovních pravd, pokud jim ještě hodně opožděné a nedokonalé duše jsou schopny rozumět. Tak se plní slib Ježíšův, který nám posílá Ducha Pravdy, Utěšitele.

Již mnoho pravdy nám přinesl Utěšitel (Spiritismus), hlavně na poli spirituálních vztahů mezi světy.

Emmanuel – jeden z těchto Duchů Pravdy – se již nějaký čas snaží pomáhat lidstvu. Povznáší je zvolna pomocí druhých dobrodinců, rozšiřuje obzory a nabádá člověka k většímu úsilí, k větší snaze po vzestupu, připravenosti pro nové úkoly v obnoveném světě třetího tisíciletí – Věku vodnáře, rychle se blížícího.

Je známo, že **původně lidstvo se skládalo ze dvou skupin**: první byla dosti opozdilá, která se pomalu vyvíjela, prostřednictvím života na Zemi, zvolna postupovala od plné nevědomosti k instinktu a pak k rozumu. To bylo první lidstvo, skládající se z primitivních ras. Druhou skupinu tvořily bytosti více vyvinuté, vyhoštěné z planety Capella, z krásného souhvězdí Vozky a nesčetných druhých planetárních soustav vznešeného Vesmíru.

Tyto miliony vtělených v pradávných dobách měly větší vědomosti než původní obyvatelé Země. Byl to nový živel, který zvolna přiváděl tenkrát ještě brutální lidstvo k primitivní civilizaci.

III. TŘI CYKLY

První cyklus začíná u prvotních typů lidských bytostí, v přechodu od zvířecího k lidskému na planetě Zemi. Vývoj prostřednictvím utrpení. Zde nastal astrální vývoj země a duší, tvořících první rasu – matku s vtělenými primitivními lidmi, přecházející na druhou rasu, která se již poněkud zdokonalila. Teprve až v třetí nebo čtvrté rase se začaly vtělovat duše, přicházející z hvězdy Capella, kleslé a potřebující očisty. Následkem toho nastalo čištění na Zemi různými katastrofami a přírodním neštěstím.

Druhý cyklus začíná těmi, kteří přežili tyto katastrofy. Začíná tvořením se nových a více pokročilých lidských společností a končí příchodem Vykupitele.

Třetí cyklus začíná Golgotou a posledním aktem obětování se Božího Mistra. To končí v naší době příchodem třetího tisíciletí, věkem Vodnáře, kdy lidstvo projde novou očistou, kterou předpověděl Ježíš i Zjevení Jana, a kterou potvrdily vysoké duchovní bytosti Třetího zjevení – Spiritismu. Je to doba, kdy na Zemi začne období lepšího morálního života ve směru Evangelia.

IV. OBDOBÍ PRVNÍCH LIDÍ

Světy, bytosti a věci se tvoří silou Slova, které převládá myšlenku Boha, Tvůrce, dle náplně jakou myšlenka obsahuje. **Duchovní bytosti slouží Božím plánům,**

silou slova promítají tvorbu na hmotu, dávají tvar a složení všem věcem a bytostem a předsedají jejich vývoji ve Věčnosti.

Co se Země týče, pak v kosmickém tvoření akce slova vytvořila centrální slunce, umístěné ve středu planetární soustavy. Zde mohou projevovat život bytosti ve vývoji. Kolem tohoto se vytvořila fluidická vrstva vyššího obsahu, sloužící jako hvězdná matrice pro vypracovávání živých forem vývoje – postupu ve světě.

V této vrstvě byly již zárodky bytostí, počatých Slovem, představující základní typy, fluidicky promítané pro budoucí vývoj a také i lidské duše, ještě nevyvinuté v prvotních podmínkách, schopných namáhavého vývoje ve hmotě. Postupem času, dle zákona vývoje, vycházely z centrálního jádra plyny na okraj, kde je zadržela ochranná vrstva a pak, při přirozeném ochlazení opět padaly na jádro v tekuté formě, přinášejíci v sobě (pokud se to tak dá nazvat) zárodky života zde existujícího.

Tyto zárodky byly roztroušeny po povrchu zeměkoule a čekaly na příležitost vývoje a když po četných opakováních tohoto procesu, až zeměkoule posléze nabídla příznivé podmínky hustoty, vlhka a teploty a když se zde objevila první organická hmota – protoplazma – došlo zde k projevení se života, který se šířil zárodky již zde existujícími. Tak vznikaly říše nerostů, rostlin a živočichů.

Stopy života v prvotních tvarech objevovaly se již před sty miliony léty. Nejprve ve vodě, pak na souši. Nejdříve rostliny, pak zvířata vyvíjející se ve svých, již dokonalejších typech.

Slavný Pasteur prokázal, že zárodky se rodí jeden z druhého. V roce 1957 americký vědec Stanley izoloval nejprimitivnější mikrob, který se rozmnožil, i když byl podřízen procesu krystalizace. Badatelé souhlasili,

že tento fakt vyplňuje velkou mezeru, existující mezi životem nejvíce opožděných a nejkompletnějšími organickými podstatami, jako jsou např. proteiny.

To byl první bod pro generace živých bytostí existujících na Zemi, vyvíjejících se již bilion let ve své zvláštní činnosti. V těchto počátcích lidského vývoje byly opice velmi podobny člověku, ale přece jen zůstaly zvířetem, pokud se týče inteligence. Věda doposud nenalezla typ přechodu mezi zvířetem a člověkem.

Dle oficiální vědy, po zklidnění pozemského podnebí, v počátku období Miocenu, začaly se vyskytovat živé bytosti, které bydlely na stromech, zvolna sestupovaly k zemi, učily se chodit po dvou a vzpřímeně. To bylo před 25 miliony léty. Tento vzpřímeně chodící typ někteří nazvali Prokonsul. A tak se typy po miliony let stále zdokonalovaly a přibližovaly člověku s malým mozkem, zvaným Pitecantropus. Pak se objevil člověk Sinantropus, nebo-li člověk pekingský, rovněž s malým mozkem. Později se objevily typy již s poněkud více vyvinutým mozkem. Nejrozšířenější byl neandrtálský typ ve střední Evropě a i v jiných světadílech. I když měl ještě mnoho nedostatků ve vyjadřování, byl pojmenován „Homo Sapiens“.

Později se objevily typy již více vyvinuté v Duancombe v Anglii, Africe, Francii, jsou pojmenovány jako Homo Sapiens sapiens, tedy opravdový člověk. Ještě dnes např. v Rodezii jsou podobné typy, žijící spíše zvířecím životem.

Souhrn vývoje: opice jako primát. Vyvinutý typ primáta – Pronoksul 25 milionu let – Homo Erectus (vzpřímený člověk) – pitecantropus a sinantropus – pekingský člověk z ledové doby. Homo Sapiens, Neandrtálec – 160 000 let, Homo Sapiens Sapiens – Wescombe, Kongo, Fontechevade, Cro Magnon a Chancelade – 35 000 let.